

СВІТАНОК

Глашатай прис утності Христа

Журнал «Світанок»

Березень 2026

Зміст

ГОЛОВНА СТАТТЯ	2
ВРЯТОВАНІ КРОВ'Ю	2
БІБЛІЙНІ ДОСЛІДЖЕННЯ	15
ДВІ ВЕЛИКІ ЗАПОВІДІ	15
ВПРАВЛЯЙСЯ В БЛАГОЧЕСТІ	18
ДАВАТИ ІНШИМ	21
ОДИН У ХРИСТІ ІСУСІ	24
ОЧІКУВАННЯ БОЖОГО ЦАРСТВА	27
ХРИСТИЯНСЬКЕ ЖИТТЯ І ВЧЕННЯ	30
НАГОРОДА ЗА СЛУЖІННЯ	30

Слідкуйте за текстом у своїй Біблії!

Врятовані кров'ю

«Вони повинні взяти трохи крові і помазати нею обидва одвірки та перемичку дверей будинків, де вони їдять пасхальне ягня».
Вихід 12:7

З настанням весняних місяців березня і квітня християни з усіх куточків світу збираються, щоб особливо вшанувати пам'ять про смерть і воскресіння нашого Господа Ісуса Христа. Приблизно в той же час євреї також збираються, щоб відсвяткувати свято Пасхи.

Кожна група використовує свої календарі та давні традиції, щоб визначити точний час для святкування цих релігійних подій. Іноді ці події можуть бути розділені декількома днями, а іноді — декількома тижнями. Згідно з біблійним записом, пасхальне ягня Ізраїлю було зарізане 14-го дня їхнього місяця Абіб, пізніше названого Нісан. (Повторення Закону 16:1; Неемія 2:1). Це відповідає нашим місяцям березень або квітень, залежно від року.

Хоча християни і євреї відзначають ці важливі події в цей час року, мало хто розуміє справжнє значення і важливість смерті і воскресіння Ісуса, який помер як Спаситель грішного людства. Мало хто також розуміє повне значення єврейської Пасхи. Апостол Петро пояснив, що більшість людей сліпі до розуміння глибоких речей Божих. «Своєю божественною силою Бог дав нам усе,

що потрібно для благочестивого життя. Ми отримали все це, пізнавши Його (), того, хто покликав нас до Себе своєю дивовижною славою і досконалістю. ... Але ті, хто не розвивається таким чином, є короткозорими або сліпими, забуваючи, що вони були очищені від своїх старих гріхів». 2 Петра 1:3,9

Божі настанови

У той час, коли було записано наведене уривок з Писання, народ Ізраїлю перебував у полоні в Єгипті. Коли настав відповідний час, Бог наказав ізраїльтянам нанести кров забитого пасхального ягняти на «бічні стовпи та верхні одвірки будинків». Їм також було наказано засмажити ягня і з'їсти його з прісним хлібом і гіркими травами (Вихід 12:8). Контекст цього тексту також надає інші важливі деталі та перспективи, пов'язані з особливими настановами Бога для ізраїльтян.

Ми читаємо: «Господь дав Мойсею та Аарону такі вказівки: «Відтепер цей місяць буде для вас першим місяцем року. Оголосить всій громаді Ізраїлю, що десятого дня цього місяця кожна сім'я повинна вибрати ягня або козеня для жертви, по одній тварині на кожну родину. Якщо сім'я занадто мала, щоб з'їсти цілу тварину, нехай поділиться з іншою сім'єю з сусідства. Розділіть тварину відповідно до розміру кожної сім'ї та того, скільки вони можуть з'їсти. Вибрана тварина повинна бути однорічним самцем, бараном або козлом, без вад. Особливо дбайливо доглядайте за цією вибраною твариною до вечора чотирнадцятого дня цього першого місяця. Потім

вся громада Ізраїлю повинна зарізати свого ягня або козеня в сутінках». Вихід 12:1-6

Зарізане ягня

Ці чіткі вказівки містять велику кількість значущої символіки. Наприклад, згадка про «землю Єгипетську» вказує на нинішнє панування сатани над землею та її народом. Бог цього світу [сатана] засліпив розуми невіруючих, щоб вони не бачили світла Євангелія слави Христа, який є образом Божим. 2 Коринтян 4:4

«Початок місяців» є основою для обчислення точного дня, в який слід було святкувати Пасху. Новий місяць, найближчий до весняного рівнодення, позначав початок першого єврейського місяця, Абіб. Жертвенне ягня слід було вибрати на «десятий день» першого місяця. Це вказувало на майбутнє пришествя Ісуса до Єрусалима як «Агнця Божого, що бере на себе гріхи світу», і на виконання пророцтва Захарії (Матвія 21:1-9; Івана 1:29; Захарія 9:9). Звертаючи увагу на розповідь у 12 розділі книги Вихід, ягня мало бути однорічним самцем без вад. Це ілюструвало досконалість Ісуса як майбутнього бездоганного «Агнця Божого» (1 Петра 1:19). Пасхальне ягня забивали «чотирнадцятого дня того ж місяця» і їли тієї ночі. Пасхальне свято, яке також називали «святком прісних хлібів», починалося наступного дня і тривало сім днів. Вихід 12:15-17

Первістки — під кров'ю

Далі в цих вказівках ми читаємо: «Цієї ночі Я пройду по землі Єгипетській і вб'ю кожного первістка в землі Єгипетській, як людини, так і

тварину, і виконаю суд над усіма богами Єгипту. Я є Господь. І кров буде для вас знаком, на будинках, де ви перебуваєте, і коли я побачу кров, я проходжу повз вас, і кара не буде на вас, щоб знищити вас, коли я вражу землю Єгипетську. І цей день буде для вас пам'ятним; і ви будете святкувати його Господу протягом усіх поколінь; ви будете святкувати його як заповідь навіки». Вихід 12:12-14

У цих віршах згадується проходження через землю Єгипетську «вночі». Це символізує темну ніч гріха і смерті, через яку народ Божий проходить з часів П'ятидесятниці (Колосян 1:13; 1 Петра 2:9). «Первістки» символізують «церкву первістків, записаних на небі». Вони перебувають під кров'ю Агнця і прагнуть мати частку в небесній фазі Царства Христа. Євреїв 12:23

Первістки Ізраїлю пізніше були замінені на все плем'я Леві, яке вважалося належним Богу. «І сказав Господь Мойсеєві: Дивись, Я вибрав левітів з-поміж ізраїльтян, щоб вони замінили всіх первістків ізраїльського народу. Левіти належать мені, бо всі первістки чоловічої статі належать мені. У день, коли я побив усіх первістків єгиптян, я відокремив для себе всіх первістків в Ізраїлі, як людей, так і тварин. Вони належать мені; я є Господь». Числа 3:11-13

Пам'ять або спогад

Кров символізує життя, і коли було забито пасхальне ягня, це символізувало жертву життя (Левит 17:11). Кров забитого ягняти була потім використана відповідно до Божої волі, щоб символізувати дорогоцінну кров нашого Господа

Ісуса, яка через багато століть буде пролита за грішне людство (). Жертвна кров нашого Господа є єдиним засобом, за допомогою якого ми можемо бути врятовані від смертного вироку, який був винесений Адаму і Єві за їхню непокору Божому закону. 1 Петра 1:18,19; Об'явлення 1:5

Бог наказав народу Ізраїлю пам'ятати про конкретний час цієї події і щороку відзначати її як спогад. Він сказав: «Цей день буде для вас пам'ятним» (Вихід 12:14). Це служить ілюстрацією більшого Пам'ятного дня, який Ісус встановив, коли він і його учні зібралися у верхній кімнаті. Тоді він попросив їх скуштувати хліб, який, за його словами, символізував його тіло, і чашу, яка символізувала його жертвну кров. Потім він сказав їм: «Робіть це на згадку про мене» (1 Коринтян 11:23-26). За кілька годин він помер за гріхи світу.

Цитуючи розповідь Луки, ми читаємо: «[Ісус] взяв хліб, і, подякувавши, поламав його і дав [своїм учням], кажучи: це є тіло моє, яке за вас віддається; це робіть на згадку про мене. І так само після вечері взяв чашу, кажучи: ця чаша є новий завіт у моїй крові, яка за вас проливається». Лука 22:19,20

Кари

Коли Божий годинник століть пробив час, це ознаменувало момент визволення ізраїльтян з єгипетського рабства. Нарешті настало довгоочікуване визволення. Однак фараон і його наглядачі не хотіли їх відпускати. Вони відмовилися відпустити ізраїльтян до обіцяної землі Ханаан. Один за одним Господь послав

різні кари на народ Єгипту, але дав їм полегшення, коли їхній фараон попросив милосердя і дав обіцянки, яких не мав наміру дотримуватися. Див. Вихід, розділи 7-10.

Нарешті, Божий слуга Мойсей оголосив про десяту і останню кару. Велике лихо спіткає первістків у кожній єгипетській родині, і вони всі помруть за одну ніч. У будинках найскромніших селян, а також у палаці фараона, по всьому Єгипту буде велика жалоба, і вони з радістю відпустять ізраїльтян. Вихід 11:1-8

Згідно з оголошенням Мойсея, «Тієї ночі, опівночі, Господь побив усіх первістків у землі Єгипетській, від первістка фараона, що сидів на троні, до первістка в'язня в темниці. Навіть первістки їхньої худоби були вбиті. Фараон і всі його чиновники, і весь народ Єгипту прокинулися вночі, і по всій землі Єгипетській було чути голосний плач. Не було жодного дому, де б хтось не помер. Фараон покликав Мойсея і Аарона вночі. «Вийдіть!», — наказав він. «Залиште мій народ — і візьміть з собою решту ізраїльтян! Ідіть і поклоніться Господу, як ви просили. Візьміть свої стада, як ви сказали, і йдіть. Ідіть, але благословіть мене, коли будете йти. Всі єгиптяни настійно просили народ Ізраїлю якнайшвидше покинути країну, бо думали: «Ми всі помремо!» Вихід 12:29-33

Готові до подорожі

У Виході, розділи 7-10, зазначається, що перші три кари були спільними для всіх у землі Єгипетській, включаючи район, в якому жили ізраїльтяни. Однак наступні шість кари

торкнулися лише районів, зайнятих єгиптянами. Десята і остання кара була оголошена спільною для всієї землі Єгипетської, включаючи частину, відведену ізраїльтянам, які були під кров'ю.

Дітям Ізраїлю було наказано проявити свою віру і послух волі Божій, принісши в жертву ягня, кров якого мала бути покроплена на боки і перекладини їхніх дверей, а м'ясо з'їдене тієї ж ночі, з гіркими травами і прісним хлібом. Вони мали повну віру в те, що завдяки крові ягняти на одвірках і перекладах своїх будинків, залишаючись «під кров'ю», вони не зазнають лиха, коли Бог поб'є смертю первістків Єгипту. Ті, хто їв ягня, чекали з палицею в руках і готові до подорожі, сподіваючись, що Бог змусить єгиптян відпустити їх. Вихід 12:7-13

Особливості Закону

Ізраїльтянам було наказано щороку пам'ятати і святкувати це свято Пасхи, яке було дано їм Богом через Мойсея. Це було одне з їхніх найбільших національних свят, і воно досі відзначається євреями в усіх частинах світу як знак їхньої поваги до значення цього стародавнього звичаю.

Багато особливостей Мойсеєвого Закону були божественно розроблені, щоб передвіщати різні благословення, які будуть вилиті на всі сім'ї землі в призначений Богом час і в належному порядку. У випадку святкування Пасхи смерть ягняти передвіщала смерть Ісуса як досконалої людини. Покроплення кров'ю ягняти символізувало зарахування заслуги викупної жертви Ісуса до класу тих, хто пройшов повз, під час цієї ночі гріха

і смерті. Як і в випадку з ізраїльтянами, саме цей клас «первістків» першим отримав користь від пролитої крові ягняти. (1 Івана 1:7; Ефесян 1:3-7). Блаженні ті, чиї очі віри бачать, що Ісус дійсно був Агнцем Божим. Завдяки крові Ісуса стало можливим скасування гріха Адама шляхом сплати покарання Адама, покарання, в результаті якого весь світ втратив Божу милість і підпав під божественний вирок смерті.

Було необхідно, щоб перед тим, як це прокляття смерті та супутні йому муки і біль могли бути зняті, було забезпечено задоволення справедливості. Як заявляє Писання: «Отже, як через провину одного [Адама] на всіх людей прийшов вирок осуду, так само через праведність одного [Ісуса] на всіх людей прийшов дар виправдання життя». Римлянам 5:18

Перші плоди

Під впливом Святого Духа Божого Іоанн Богослов написав: «І я поглянув, і ось Агнець стояв на горі Сіон, і з Ним сто сорок чотири тисячі, що мали ім'я Його і ім'я Отця Його, написане на чолах своїх. І я почув голос з неба, як шум великих вод і як голос гучного грому, і голос, який я почув, був як звук арфістів, що грають на своїх арфах. І вони співали нову пісню перед престолом і перед чотирма живими істотами та старшими; і ніхто не міг навчитися цієї пісні, крім ста сорока чотирьох тисяч, які були викуплені з землі. Це ті, хто не занечистився з жінками, бо зберегли свою цнотливість. Це ті, хто слідує за Агнцем, куди б Він не пішов. Вони були викуплені з-поміж людей як первістки для Бога і для Агнця. Об'явлення 14:1-4

Ці натхненні слова Бога вказують на прославленого Христа, голову і тіло, як на «перші плоди для Бога і для Агнця». Це означає, що в остаточному плані і задумі нашого люблячого Небесного Отця будуть також «пізні плоди». Це дійсно так. Божим задумом було спасти всіх дітей Ізраїлю, а не тільки первістків. Як народ, вони представляли всю людську сім'ю, якій буде дана можливість прийти в гармонію з Богом і отримати вічне життя в майбутній землі обітованій - відновленій досконалій землі.

Таким чином, весь народ Ізраїлю був чудесним чином визволений Господом через Мойсея. Він повів їх шляхом через Червоне море, який був спеціально підготовлений для них божественною силою, що керувала вітрами і припливами (Вихід 14:21-30). Жоден ізраїльтянин не залишився позаду. Ця чудова подія ілюструє остаточне визволення всього світу від влади сатани. Всім буде надана можливість примиритися з праведними законами, які будуть встановлені під управлінням майбутнього царювання Христа на землі. Ми можемо щиро повторити слова, які написав апостол Павло, коли сказав, що Христос Ісус «віддав Себе як викуп за всіх, щоб це було засвідчено в належний час» (1 Тимофія 2:6).

Два виконання

Визволення від смерті залежало від того, чи залишаться первістки Ізраїлю під кров'ю ягняти, коли ангел смерті Божий пройде повз них. Вони були єдиними, хто перебував під кров'ю і підлягав смерті. Всі вони були врятовані тієї ночі, як показано на картині Пасхи. Таким чином,

первістки Ізраїлю були безпосередніми бенефіціарами кроплення кров'ю ягняти.

У нинішню християнську епоху послідовники Ісуса також перебувають під кров'ю. Вони прийняли заслуги крові Ісуса і перебувають під її захистом (1 Івана 1:7). Вони були покликані раніше за світ. Їхні очі розуміння були відкриті, щоб усвідомити свій стан гріха і рабства та свою потребу в спасінні. (Ефесянам 1:18). Вони відгукнулися на дивовижну благодать Божу і повністю присвятили Йому своє життя. (Римлянам 12:1). Завдяки своїй вірі в пролиття крові «Агнця Божого» вони мають спілкування з «Отцем і з Його Сином Ісусом Христом». 1 Івана 1:3

Апостол Павло пояснює, що посвячення в нинішньому віці означає хрещення в смерть Ісуса. «Хіба ви не знаєте, що всі ми, хто хрестилися в Ісуса Христа, хрестилися в Його смерть? Тому ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми ходили в новизні життя. Бо якщо ми з'єдналися з Ним у подібності Його смерті, то з'єднаємося і в подібності Його воскресіння». Римлянам 6:3-5

Надзвичайно важливо, щоб ті, хто віддав своє життя Богові, продовжували перебувати під дорогоцінною кров'ю кроплення. Вихід з цього стану благодаті означав би зневагу до милосердя нашого люблячого Небесного Отця. Це означало б, що вони не цінують Його доброти або свою частку в спасительній силі крові Ісуса. «Якщо ми свідомо грішимо після того, як отримали знання

про істину, то вже не залишається жертви за гріхи». Євреїв 10:26

Визволення всього світу

Члени «церкви первородних» отримали заслуги крові Ісуса раніше за світ. Христос увійшов «у саме небо, щоб тепер з'явитися перед Богом за нас» (Євреїв 9:24). Коли церква буде завершена, заслуги, або цінність, крові нашого Спасителя стануть доступними для всієї людської родини. Ісус сказав: «Я є добрий пастир і знаю своїх овець, а мої знають мене. Як Отець знає мене, так і я знаю Отця, і я віддаю своє життя за овець. І маю я інших овець, що не з цієї кошари; і тих я мушу привести, і вони почують мій голос, і буде одна кошара і один пастир» (Івана 10:14-16).

Другою великою користю, яка сталася в землі Єгипетській, було визволення всього народу Ізраїлю, коли Мойсей провів його через Червоне море. Ця надзвичайна подія символізує остаточне визволення всього людського роду з рабства гріха і смерті. Обіцяні благословення будуть доступні світу під владою Царства Христа і за умовами Нового Завіту. (Єремія 31:31-34). У той час усі, хто бажає слідувати праведності і слухатися великого Мойсея – нашого Господа Ісуса – отримають права на життя, які були втрачені через гріх Адама. Повторення Закону 18:15-19; Дії 3:20-25

Довга ніч гріха і смерті мине, і настане славний ранок визволення. (Псалом 30:5). Христос, голова і тіло, поведе і визволить весь Ізраїль, весь народ Божий. У той час усі будуть знати і

радісно шанувати, почитати і слухатися волі Божої. Дії 15:16,17; Римлянам 11:26-36

Христос, наша Пасха

Коли апостол Павло писав до братів у Коринті, він сказав їм: «Очистіть старий заквас, щоб ви стали новим тістом, як ви насправді є безквасними. Бо Христос, наша Пасха, був принесений в жертву. Тому святкуймо свято не старим заквасом, заквасом злоби і зла, а безквасним хлібом щирості і правди». 1 Коринтян 5:7,8

У цьому уривку з Писання апостол звертався до «церкви первородних», імена яких записані на небі (Євреїв 12:23). Він закликав їх очиститися від усіх гріхів і неправди, які символізував закваска злоби і зла. Натомість вони мали прагнути праведності і істини, що ілюструвалося споживанням бездріжджового хліба.

Їдючи символічного ягня, ми привласнюємо собі заслуги Христа. Ми також «одягаємо» Христа в міру наших можливостей, завдяки чому ми перетворюємося на Його славний образ і характер (Римлянам 12:2; 13:14; Галатам 3:27). Ми харчуємося ним так само, як євреї харчувалися пасхальним ягням. Гіркі трави, які допомагали і збуджували апетит ізраїльтян, були ілюстрацією наших гірких досвідів і випробувань. Вони даються нам, щоб допомогти нам відлучити наші прихильності від земних речей, і вони дають нам все більший апетит, щоб харчуватися ягням і бездріжджовим хлібом Істини.

У цьому світі ми не маємо «постійного міста». Натомість, як чужинці і мандрівники, ми йдемо з палицею в руці і озброєні для подорожі до

небесного Ханаану (Євреїв 13:14; 1 Петра 2:11).
Всі славні благословення, які наш люблячий
Небесний Отець приготував для церкви
первородних, будуть даровані тим, хто вірно
прийняв «Агнця Божого» і заслуги Його
спасительної крові. Ефесеям 1:3-7

Давайте святкувати

Незабаром багато хто знову збереться, щоб
вшанувати пам'ять про смерть Ісуса як великого
пасхального ягняти. Святкуючи свято цього року,
радіємо дорогоцінній крові Ісуса, яка була
пролита за нас і про яку в належний час буде
свідчено світові. «А Бог миру, що воскресив з
мертвих Господа нашого Ісуса, великого пастиря
овець, через кров вічного завіту, нехай зробить
вас досконалими в кожному доброму ділі, щоб ви
виконували Його волю, діючи в вас те, що є
приємним в Його очах, через Ісуса Христа, якому
слава навіки віків. Амінь». Євреїв 13:20,21

Біблійні дослідження

Урок на березень 1

Дві великі заповіді

Ключовий вірш: *«І підійшов один із книжників, який чув їхню розмову, і, побачивши, що Він добре відповів їм, запитав Його: Яка перша заповідь з усіх?»*
Марка 12:28

Вибрані уривки з Писання:
Марка 12:28-34

Перед сьогоднішнім уроком Ісус зіткнувся в храмі з первосвящениками і старійшинами, які запитали Його, з якою владою Він проповідує (Марка 11:27,28). У відповідь Ісус розповів їм притчу про злих виноградарів, в якій злі доглядачі вбили сина землевласника. Через цю притчу Ісус чітко вказав на єврейських релігійних лідерів як на тих, хто вб'є Сина Божого, щоб зберегти свою владу і авторитет над народом. Ісус відповів, як записано в Євангелії від Матвія: «Царство Боже буде відібране у вас і дане народу, який приносить його плоди». Матвія 21:43

Розгнівані цим, фарисеї та інші лідери євреїв намагалися заманити Ісуса в пастку різними питаннями. Фарисеї запитали, чи законно платити данину Цезарю, на що Учитель відповів: «Віддайте Цезарю те, що належить Цезарю, а Богу те, що належить Богу» (Марк 12:13-17). Тоді садукеї запитали Ісуса, хто з семи братів, які одружилися з однією жінкою, буде її чоловіком у його царстві. Через їхню невіру у воскресіння

мертвих Ісус відповів: «Ваша помилка в тому, що ви не знаєте Писань і не знаєте сили Божої» (Марка 12:24).

Вражений відповідями Ісуса, «книжник» задав питання, записане в нашому ключовому вірші, можливо, з усією щирістю. «Ісус відповів: Найважливіша заповідь така: Слухай, Ізраїлю! Господь, Бог наш, є єдиним Господом. І ти повинен любити Господа, Бога свого, всім серцем своїм, всією душею своєю, всією думкою своєю і всією силою своєю. (Марк 12:29,30). Як чудово вичерпним є це твердження Ісуса, цитоване безпосередньо з Повторення Закону 6:4,5.

Ісус вийшов за межі питання книжника, заявивши, що друга заповідь пов'язана з першою, а саме: «Люби свого ближнього, як самого себе» (Марка 12:31). (Марк 12:31). І тут Ісус знову цитує Старий Завіт (Левит 19:18). Скільки всього сказано в кількох словах! Біблія відкриває нам Бога милосердя, співчуття і любові, що виявляється в Його турботі про благополуччя Своїх створінь. Боже Слово також закликає Його створінь любити у відповідь, встановлюючи високі стандарти у відносинах як з нашим Творцем, так і з нашими ближніми.

Цей Закон Божий ще не був повністю зрозумілий. Обмежений підхід до цього стандарту можна знайти в працях Конфуція, де йдеться про те, що не слід робити іншим те, чого не хотів би, щоб робили тобі. Який же контраст ми бачимо, порівнюючи це з Писанням! Одне « » є лише негативним твердженням, а інше — позитивним: «Люби свого ближнього, як самого себе».

Дійсно, в законі Божому є багато чого, що робить його божественним. Як би був прекрасний світ, якби люди могли і хотіли жити за цими двома великими законами. Кожен любив би Небесного Отця всім серцем і душею. Всі любили б своїх ближніх, як самих себе, прагнучи служити їм, коли б мав така можливість. Це був би рай. Дякуємо Богові, що ми впевнені, що світ стане таким, коли буде встановлено царство Месії.

Вправляйся в благочесті

Ключові вірші: *«Дисциплінуй себе для благочестя, бо тілесна дисципліна має лише невелику користь, а благочестя корисне для всього, оскільки воно обіцяє життя теперішнє і майбутнє».*

1 Тимофія 4:7,8

Вибрані уривки з Писання:

1 Тимофія 4:7-16

У першому листі до Тимофія апостол Павло називає його «моїм сином у вірі» (1 Тимофія 1:1,2). Є свідчення того, що Тимофій не мав впевненості, коли Павло вперше покликав його до служіння. Апостол нагадав йому про віру, яку продемонстрували його мати і бабуса, і про те, що він не піддається «духу страху» (2 Тимофія 1:5-7). Іншим разом Павло попросив коринтян не залякувати Тимофія, коли той їх відвідував, демонструючи розуміння його можливої невпевненості (1 Коринтян 16:10). У нашому вибраному уривку з Писання апостол закликає Тимофія: «Нехай ніхто не зневажає тебе за твою молодість» (1 Тимофія 4:12). Хоча заохочення Павла до Тимофія має особистий характер, його можна застосувати до кожного члена церкви.

У наших ключових віршах Павло заохочує Тимофія розглянути контраст між фізичними вправами та благочестям. В одному перекладі написано: «Фізичні вправи мають певну цінність,

але благочестя має цінність для всіх речей, обіцяючи як в цьому житті, так і в майбутньому». Багато досліджень показали психологічні переваги фізичних вправ, включаючи зменшення симптомів депресії та тривоги, зниження рівня стресу та підвищення самооцінки і впевненості в собі. Павло не відкидає фізичні вправи як марну трату часу, а схвалює їх як такі, що мають цінність. В іншому місці апостол заявляє, що наше тіло є храмом Святого Духа, даним Богом і придбаним дорогоцінною кров'ю Христа. Тому ми повинні прославляти Бога, підтримуючи себе у формі для Його служби. 1 Коринтян 6:19,20

Визнавши практичну цінність фізичних вправ, Павло відразу підкреслює перевагу вправ «богобоязливості». Він нагадує Тимофію про його пастирські обов'язки не тому, що той забув або нехтував ними, а щоб заохотити його продовжувати в цьому шляху. Він каже Тимофію наставляти церкву відкидати і відмовлятися від усіх нечестивих і міфічних вчень та закликати до справжньої богобоязливості. Він повинен заохочувати братів визнавати вірність Бога і бачити прийнятність божественного послання. Тимофій повинен нагадувати віруючим про привілей трудитися і терпіти докори заради Христа. Він повинен навчати їх «довіряти живому Богу, який є Спасителем усіх людей». 1 Тимофія 4:7-10

Павло каже молодому Тимофію: «Будь прикладом для віруючих» (1 Тимофія 4:12). Його слова, поведінка, любов, дух, віра і чистота мають бути прикладом не тільки в публічних виступах, але й у повсякденному житті. Такий

приклад повинен починатися зсередини, у його серці та розумі. Тоді внутрішні чесноти його християнського характеру мають проявлятися зовні у його словах, поведінці та діях. Павло завершує своє напучення Тимофію, кажучи: «Доки я не прийду, присвяти себе читанню, ... вченню. Не нехтуй даром, що є в тобі, ... Роздумуй над цими речами, віддайся їм цілком». 1 Тимофія 4:13-15

Покликання і вірність кожного християнина ґрунтуються на принципах «праведності і справжньої святості» (Ефесянам 4:24). Віруючі покликані відображати характер Бога: «Як той, хто вас покликав, є святий, так і ви будьте святі у всьому своєму житті». 1 Петра 1:15

Давати іншим

Ключовий вірш: «Завжди будуть у країні бідні. Тому я наказую тобі ділитися з бідними та іншими ізраїльтянами, які перебувають у нужді».
Повторення Закону 15:11

Вибрані уривки з Писання:
Повторення Закону 15:4-11

Книга Повторення Закону описується як підсумок усього Божого Закону. Майже вся книга повторює заповіді та настанови, які Бог дав ізраїльтянам через Мойсея. Бог дав Ізраїлю Свій Закон як настанови, яких вони мали дотримуватися. Наступні слова Мойсея показують нам, що Божий Закон є, так би мовити, посібником з того, як слід жити. «Господь наказав нам виконувати всі ці закони, боятися Господа, Бога нашого, для нашого блага завжди, щоб Він зберіг нас живими, як ми є сьогодні». Повторення Закону 6:24

Саме на тлі Божої доброти Він через Мойсея говорить Ізраїлю, що бідність ніколи не повинна існувати в Ізраїлі, якщо народ буде слухатися Його заповідей. Наш урок знаходиться в розділі книги Повторення Закону, присвяченому різним настановам щодо поклоніння. Попередній розділ розділяє тварин на чистих і нечистих та дає настанови щодо давання десятини. Наступний розділ обговорює свято Пасхи () та інші свята в календарі поклоніння ізраїльтян.

Второзаконня 15 можна розглядати як передвіщення Божих слів, що містяться пізніше в Ісаї 58:6,7, де Він заявляє, чого Він вимагає від поклоніння: «Хіба це не той піст, який Я обрав: розірвати пута неправди, розірвати тяжкі ярма, відпустити пригноблених на волю і зламати кожне ярмо? Хіба не це: поділитися своїм хлібом з голодним, привести до свого дому бідних, що були вигнані, а коли побачиш голого, одягнути його і не ховатися від своєї плоті?»

Наш урок описує спосіб, у який ізраїльтяни мали жити, поклоняючись Богу. Вони мали дотримуватися семирічного сабатичного року, під час якого прощалися борги (Второзаконня 15:1-3). Вони мали відкривати свої серця і руки для нужденних, надаючи їм усе, чого їм бракувало. (Второзаконня 15:7-10). Не повинно було бути жодних умов. Якщо була потреба, її слід було задовольнити. Серед них не було б бідних, якби вони вірно дотримувалися Божих заповідей.

У Старому Завіті Господь чітко поставив перед ізраїльтянами земне процвітання як нагороду за послух і вірність Йому та Його законам. Це стало каменем спотикання для тих, хто не визнає факту зміни диспенсації, що відбулася завдяки служінню Ісуса. Багато хто помилково застосував обіцянку процвітання до християн, і ця помилка призвела до плутанини в розумі.

Земне процвітання в нинішньому столітті не обіцяється вірним християнам. Тому давайте виконувати закон любові до інших, як навчав апостол Іван: «Ісус Христос поклав своє життя за нас. І ми повинні віддати своє життя за наших братів і сестер. Якщо хтось має матеріальні блага

і бачить брата чи сестру в нужді, але не має до них жалю, як може любов Бога бути в тій людині? Дорогі діти, не любімо словами чи мовою, а ділами і правдою». 1 Івана 3:16-18

Один у Христі Ісусі

Ключовий вірш: «Немає ні юдея, ні грека, немає ні раба, ні вільного, немає ні чоловіка, ні жінки, бо ви всі одне в Христі Ісусі». **Галатів 3:28**

Вибрані уривки з Писання:
Галатів 3:24-29

Коли Ісус вперше послав своїх учнів проповідувати Царство Небесне, їм було наказано йти виключно до «загублених овець дому Ізраїлевого» (Матвія 10:5-7). Це відповідало тому факту, що Ізраїль все ще був Божим завітним народом, хоча незабаром це мало змінитися. У сьогоднішньому вибраному уривку з Писання Павло пояснює, що ізраїльтяни, які шукали настанови через Завіт Закону, мали б усвідомити: «Закон був нашим вихователем, щоб привести нас до Христа, щоб ми були виправдані вірою. Але після того, як прийшла віра, ми вже не під вихователем». Галатів 3:24,25

Сьогоднішній ключовий вірш — це заява Павла про те, що всі відмінності, які раніше існували за Мойсеєвим Законом, тепер були усунені, оскільки Ісус помер як викупна ціна «за всіх» (1 Тимофія 2:5,6). В результаті всі, хто мав «вуха, щоб чути», могли прийти до Христа (Марка 4:9). Статус християнина в очах Бога тепер був як Нової Істоти. (2 Коринтян 5:17). Євангеліє було безкоштовним для всіх, і становище людини в

очах Бога було як члена тіла Христа: «Якщо ви належите до Христа, то ви справді є справжніми нащадками Авраама і спадкоємцями обітниці» (Галатів 3:29).

Євреї не повинні були думати, що милість, надана їхньому народу в минулому, забезпечить їм привілейоване становище в християнській братерській спільноті. Так само язичники не повинні були думати, що, оскільки євреї як народ були позбавлені колишньої милості за Законом Завіту, вони будуть немилі в очах Господа як окремі особи. Обидві групи мали знати, що відтепер Бог ігноруватиме їхні природні етнічні відмінності і винагороджуватиме кожного, чи то єврея, чи то язичника, відповідно до його або її вірності як члена єдиного «тіла Христового». 1 Коринтян 12:12,13

Практика володіння рабами була регульованою інституцією в Ізраїлі і все ще практикувалася в часи Павла. Він не каже, що раб, який стає членом тіла Христового, може ігнорувати бажання свого господаря. Натомість він каже, що Господь може благословити раба так, ніби він був «вільною людиною» у Христі. (1 Коринтян 7:21,22). У деяких відношеннях становище раба було б більш сприятливим для досягнення смирення характеру, необхідного для отримання частки в небесному царстві, ніж становище господаря. Проте, незважаючи на це, раб мав знати, що Господь не зважав на його земне становище щодо його небесної надії.

Хоча єврейські жінки часто користувалися більшою свободою, ніж жінки інших стародавніх культур, патріархальні закони Ізраїлю

обмежували їх переважно домашньою сферою, відповідальністю за виховання дітей і домашнє господарство. Священство виключало їх, і, за кількома винятками, вони мали обмежений доступ до Храму. Павло проголошує, що ці патріархальні закони більше не застосовуються до «дітей Божих через віру в Христа Ісуса». Галатів 3:26

Ми радіємо, що маємо привілей ділитися Євангелієм з усіма. Будьмо вірними великому дорученню Ісуса проголошувати «Євангеліє Царства» як свідчення всьому світу. Матвія 24:14

Очікування Божого Царства

Ключовий вірш: «І придуть люди з багатьох народів і скажуть: «Ходімо, підемо на гору Господню, до дому Бога Якова, щоб Він навчив нас Своїх шляхів, і ми ходили Його стежками». Бо з Сіону вийде закон, і слово Його – з Єрусалиму». Ісая 2:3

**Вибрані уривки з Писання:
Ісая 2:2-4**

Благословення всього людства є центральною темою Біблії. Нікому з народжених не буде відмовлено в можливості відчувати благословенні плоди Божого Царства. Бог вперше проголосив це через Свою обіцянку Аврааму: «Я присягнувся Сам, говорить Господь, що за те, що ти зробив це і не пошкодував свого сина, свого єдиного сина, Я благословлю тебе і розмножу твоє потомство, як зірки на небі і як пісок на березі моря; ... І в твоєму потомстві будуть благословенні всі народи землі». Буття 22:16-18

Наш ключовий вірш пророчо говорить про обіцяне Боже царство, закони якого вийдуть «з Сіону». У Старому Завіті гора Сіон знаходилася в Єрусалимі і була визнана резиденцією уряду Ізраїлю. Новий Завіт протиставляє цьому символічний духовний Сіон. Тут про послідовників Христа говориться як про тих, хто прийшов до «міста живого Бога, небесного

Єрусалиму», що означає виконання пророцтва Ісаї про Сіон. (Євреїв 12:22-24). Апостол Петро також використовує образ Сіону, щоб описати послідовників Христа як живі камені, вбудовані в духовний храм, з Христом як наріжним каменем, покладеним у Сіоні. Таким чином, Петро пов'язує Сіон Старого Завіту з церквою Нового Завіту. 1 Петра 2:4-6

Ісус проповідував Боже царство всім, хто мав вуха, щоб чути. (Марка 1:14; Луки 4:43). Цим людям він також запропонував: «Якщо хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе, нехай щодня бере свій хрест і йде за мною». (Лука 9:23). Вже за кілька років після Його воскресіння з мертвих Євангельська звістка почала поширюватися серед усіх народів (Дії 1:8). Вона була особливо явною для тих, хто бажав стати частиною класу Сіону, до яких застосовуються ці слова: «Вірне це слово: якщо ми з Ним померли, то з Ним і житимемо; якщо ми страждаємо, то з Ним і царюватимемо». 2 Тимофія 2:11,12

Ця Євангелія проповідується вже дві тисячі років, але клас Сіону ще не є повним. Стандарти високі і для більшості непривабливі. Ісус заявив: «Багато покликаних, але мало обраних» (Матвія 22:14). Таким чином, світ продовжує чекати на Боже царство. Однак воно неодмінно прийде, як сказав Ісус у своїй зразковій молитві. Матвія 6:10

Ми завершуємо наш урок словами з видіння Івана: «Я побачив чотирьох ангелів, що стояли на чотирьох кутах землі. Вони стримували чотири вітри землі, щоб жоден вітер не віяв на землю, на море, на жодне дерево. Я побачив іншого ангела, що йшов зі сходу, маючи печать живого Бога. Він

кричав: «Не шкодьте землі, морю чи деревам, поки ми не покладемо печать на чолах рабів нашого Бога». Я почув число тих, хто був запечатаний: 144 000». Об'явлення 7:1-4

Нагорода за служіння

***«Син Людський прийшов не для того, щоб
Йому служили, а щоб служити і віддати
Своє життя як викуп за багатьох».
Марк 10:45***

Служіння Ісуса добігало кінця. Більше трьох років Учитель покликав своїх учнів і навчав їх. Вони визнали Його Месією, спадкоємцем усіх Божих обіцянок, тим, через кого буде встановлено Месіянське царство, яке благословить усі родини людства — як мертвих, так і живих. Буття 22:18; Галатів 3:8

Учитель особливо запевнив їх, що, якщо вони будуть вірними, то сидітимуть з ним на його троні (Матвія 19:28). Однак він не сказав їм, що його царство буде духовним і що їм знадобиться «перетворення» «першого воскресіння», перш ніж вони зможуть стати його учасниками. (1 Коринтян 15:51,52; Об'явлення 20:6). Він ще не пояснив їм, що пройде ціла епоха, перш ніж вони стануть учасниками царства, а саме царство буде встановлено серед людей. Проте він натякнув на все це. Він сказав: «Я маю ще багато чого сказати вам, але ви не можете цього винести тепер. Але коли прийде Той, Дух істини, ... Він вам оголосить те, що має бути». Іоанна 16:12,13

Однак Ісус почав відкривати учням частину новин, які вони повинні були знати і оцінити, щоб вони не були повністю пригнічені і зневірені. Він сказав їм, що йде до Єрусалима, що зазнає

багато страждань і буде вбитий. Петро, завжди відважний, цього разу накликав на себе суворе покарання. Він спробував виправити Учителя. «Ніколи, Господи! — сказав він. Це ніколи не станеться з тобою!» Петро вірив, що Ісус був Месією Ізраїлю і що він збирався заснувати своє царство. Для нього було немислимо, що Господь буде вбитий. Однак Ісус дорікнув Петру, сказавши: «Іди за мною, сатано, ти для мене спокуса, бо ти не думаєш про те, що Боже, а про те, що людське». Матвія 16:21-23

У цьому ж уроці Ісус також сказав, що «третього дня воскресне» (Матвія 16:21). Однак, оскільки учні не могли змиритися з думкою, що Ісус помре, ці додаткові слова, мабуть, також здавалися їм «темною притчею» Учителя, яка була для них такою загадковою. Можливо, вони також згадали слова Ісуса, сказані ним в іншому випадку: «Якщо не будете їсти тіла Сина Людського і не будете пити Його крові, то не будете мати в собі життя» (Іван 6:53). Це було ще одне складне твердження, яке вони не могли зрозуміти.

Було багато випадків, коли учні не могли зрозуміти значення слів Учителя; вони часто здавалися такими відмінними від того, чого вони очікували. До їх честі, вони мали достатньо віри, щоб продовжувати слідувати за Ісусом, але як вони могли зрозуміти слова, які він промовляв? Лише після П'ятидесятниці вони повністю зрозуміли ситуацію і те, що Ісус їм сказав (Дії 2:1-4). Там Святий Дух почав пояснювати божественний задум « » — що страждання Христа, включаючи членів Його тіла, Церкву, повинні прийти першими, перш ніж буде відкрита

слава Царства і почнуться благословення для світу. 1 Петра 1:11

Праворуч і ліворуч

Інше Євангеліє розповідає нам, що мати Якова та Івана прийшла з ними і висловила їхнє прохання: «Дай, щоб ці два мої сини сиділи один праворуч, а другий ліворуч від Тебе у Твоєму Царстві» (Матвія 20:20,21). Вони вірили, що час розподілу почестей Царства був дуже близьким. Не варто думати, що ці два улюблені учні прагнули найближчих до Учителя місць лише з амбіцій. Навпаки, ми віримо, що вони дуже любили Господа і тому вважали, що зможуть цінувати близькість до Нього більше, ніж, можливо, деякі інші учні. І справді, їм було дозволено наблизитися ближче, ніж більшості з дванадцяти. У кількох особливих випадках Господь брав із собою саме Якова та Івана, а також Петра. Вони були з Ним на святій горі, під час пробудження дочки Яіра та в саду Гефсиманія (Матвія 17:1-5; Луки 8:41,42,49-56; Марка 14:32-34). Вони були вірними учнями, яких Господь дуже любив.

Давайте уважно відзначимо слова Ісуса. Він заявив, що хоча в Його царстві будуть почесні місця, вони будуть розподілені не Ним, а Отцем. Він сказав: «Сидіти праворуч і ліворуч від Мене не Моє давати, але буде дано тим, для кого це приготовано Моїм Отцем» (Матвія 20:23).

Отець є представником абсолютної справедливості та праведності. Позиції в небесній фазі Тисячолітнього царства, незалежно від їхньої форми, не будуть розподілятися на основі простої прихильності, а

на основі вірності та кваліфікації, і все буде за благодаттю (Ефесян 2:8). Сам Господь Ісус матиме найвище місце, бо він того гідний. «Достойний Агнець, що був забитий, отримати владу, багатство, мудрість, силу, честь, славу і благословення». (Об'явлення 5:12). Дійсно, Отець дав нашому Господу честь і велику славу, піднявши Його на Свою праву руку. Кульмінація слави Його царства настане, коли церква, тіло Христове, буде завершена і всі «покликані, вибрані та вірні» отримають обіцяну «вінець життя». Об'явлення 17:14; 2:10

Що мається на увазі під Царством

Протягом багатьох століть серед християн панувала плутанина щодо царства Месії, про яке так часто згадували Ісус і апостоли. Однак спочатку, а також протягом майже двохсот років після часів Ісуса, плутанини не було. Рання Церква дуже добре розуміла обіцянку, що Месія прийде вдруге. Він прийме Церкву до слави разом із Собою і встановить царство божественної влади для управління світом і підкорення всього волі Божій; і вони знали, що цьому месіанському царству знадобиться тисяча років, щоб виконати свою місію. Іоанна 14:2,3; Матвія 25:31; Об'явлення 20:6

Однак з часом з'явилася теорія, згідно з якою церква на землі мала бути організована як царство Месії і мала завоювати світ до Другого пришествя Ісуса. Ця небіблійна точка зору змінила весь хід історії церкви. Проповідування Євангелія більше не мало на меті покликати і вдосконалити «малу отару», яка мала б слухняне вухо і вдячне серце, щоб підготувати їх до честі і слави

царства. (Лука 12:32). Натомість хід історії кардинально змінився. Відтоді метою стало захоплення цивільної влади. Почалися інтриги, висувалися фальшиві претензії, робилися спроби отримати контроль над королями і народами. Застосовувалися переслідування; цивільних правителів якомога більше спонукали і погрожували їм, щоб встановити всесвітнє панування церкви.

Деякий час ці зусилля були успішними, але з початку XIX століття думка про церковне панування на землі майже зникла. У результаті цього багато хто втратив віру в месіанське царство, і лише небагато хто чекає на нього під час Другого пришестя Христа. У розгубленості деякі обговорюють духовне царство як таке, що просто мешкає в серцях віруючих. Інші вірять, що царство Христа зараз представлене у великих урядах світу. Однак вони ще більше заплутуються, коли замислюються над тим, чому певні частини царства Месії створили великі армії, щоб потенційно воювати проти інших частин того самого царства або знищити їх.

Результатом всієї цієї плутанини стало те, що для багатьох людей, які називають себе християнами, вчення Біблії просто не здаються послідовними або логічними. Інакше вони б побачили, що Яків, Іван та інші апостоли не могли б сидіти на «дванадцяти престолах», якби не було правлячого царства (Матвія 19:28). Вони б також побачили, що царство ще має бути в майбутньому, відповідно до молитви Господа: «Нехай прийде Царство Твоє. Нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Матвія 6:10).

Прагнучи пізнати і зрозуміти більше про Божий план спасіння, ми повинні щодня з повагою вивчати Біблію і «досліджувати Писання». (Іван 5:39; Дії 17:11). Роблячи це, ми отримаємо великі благословення і зрозуміємо, що славне царство Месії, хоча ще не встановлене на землі, «близьке, навіть біля дверей». Матвія 24:33

«Чи здатні ви?»

Двом улюбленим учням та їхній матері, які просили для них особливих місць поблизу Учителя в Царстві, Ісус дав зрозуміти, що будь-яке становище в Небесному Царстві вимагає виконання певних умов. Недостатньо було того, що вони були покликані до учнівства. Недостатньо було того, що вони віддали все, щоб слідувати за Господом, що вони були з Ним, вивчали Його вчення і погоджувалися з ним. Потрібно було щось більше, інакше вони не могли б увійти в духовну фазу Царства.

Учитель оголосив ці умови, сказавши: «Чи можете ви пити чашу, яку я буду пити, і хреститися хрещенням, яким я хрещуся?» (Матвія 20:22). Що він мав на увазі? Яке значення мали «чаша» і «хрещення», про які говорив Ісус, і які, за його словами, стосувалися не тільки його самого, але й тих, хто буде його вірними послідовниками?

Ми відповідаємо, що «чаша» Ісуса була тією, про яку він згадував в іншому місці, кажучи: «Чи не буду пити чашу, яку дав мені Отець?» (Іван 18:11). У божественному задумі Бог уже визначив, що кожен, кому буде довірена месіанська слава, честь і влада царства для

благословення світу, повинен спочатку продемонструвати вірність, гідну цієї честі і слави. У випадку самого Ісуса чаша означала всі ті переживання служіння, ганьби, сорому, жертви і страждань, які він вірно переніс протягом трьох з половиною років свого земного служіння і які він повністю виконав на Голгофі, коли вигукнув: «Звершилося!» (Ів. 19:30).

Як учні Христа, ми повинні наслідувати приклад, який він нам показав, коли ми проходимо через подібні випробування, як і він. Ми зможемо досягти спільного спадкоємства з Господом у славі, честі та силі його царства, тільки якщо спочатку продемонструємо лояльність і вірність у стражданнях, жертвах і служінні, йдучи його слідами. Римлянам 8:17; 2 Тимофія 2:11,12

Коли Ісус говорив про «хрещення, яким я хрещений», він мав на увазі своє хрещення до жертвовної смерті. Незабаром він знову згадав про це, сказавши: «Я маю хрещення, яке мушу прийняти, і яке муки я переживаю, поки воно не відбудеться!» (Лука 12:50). Водяне хрещення Учителя на початку Його служіння було лише символом Його справжнього хрещення. Його сходження у воду, поховання в ній і підняття з неї символізували Його сходження у жертвовну смерть і воскресіння з неї. Його справжнє хрещення у смерть тривало три з половиною роки, від Йордану до Голгофи. Коли він вигукнув на хресті: «Звершилося!», він мав на увазі, що його хрещення у смерть завершилося. Він був піднятий з того стану смерті-хрещення на третій день () могутньою силою Отця, до своєї правої

руки, яку він завжди займатиме. Ефесеянам 1:19-22; Колоссянам 3:1; Євреям 1:1-3

Це було хрещення Ісуса. Воно означало повну відмову від усіх земних прав. Тепер він запитав своїх улюблених учнів, чи готові вони йти за ним до кінця — розділити з ним чашу служіння, жертви, страждань і хрещення смертю (Римлянам 6:3-5). Тільки вірно слідуючи за ним, вони могли сподіватися отримати частку в його небесному царстві. Той самий принцип застосовується до всіх послідовників Ісуса. Кожен з нас повинен вирішити, чи будемо ми пити з його чаші і чи будемо ми брати участь у його хрещенні в смерть. Тільки смиренні, самовіддані люди зможуть або захочуть увійти в таке переживання.

Застосовуючи вищесказане до поглядів на царство, яких дотримуються так багато людей, ми можемо поставити такі запитання. Як ці погляди можуть застосовуватися до різних царств на землі? Чи необхідно лідерам землі брати участь у стражданнях і жертві Христа до смерті, перш ніж вони зможуть царювати? Чи через великі труднощі можна стати членом земних інституцій, які називаються церквою Христа? Чи потрібно самозречення, щоб увійти до них? Чи всі, хто в них перебувають, «поховані» з Христом у хрещенні — у Його смерті? Чи всі вони беруть участь у Його стражданнях? Звичайно, ні! Тільки правильне уявлення про небесне царство узгоджується з цими різними твердженнями. Ми повинні бачити, що це «дорогоцінна перлина», яку можна здобути, пожертвувавши всім іншим. Матвія 13:46

«Ми можемо»

У розповіді про цей випадок учні відповіли Ісусу: «Ми можемо», тобто вони були готові випити чашу Учителя і взяти участь у Його хрещенні. (Матвія 20:22). Вони не розуміли до кінця, що це означає, але були здатні і готові зробити все, що Ісус накаже. Так само має бути і з усіма, хто, як ті вірні учні, будуть «більше ніж переможцями» і розділять з Спасителем славу, честь і безсмертя, обіцяні членам Його «тіла», церкві. Римлянам 8:37; 2:7; 1 Коринтянам 12:27

У розглянутому уривку Ісус відповів учням: «Ви будете пити з моєї чаші і хреститися хрещенням, яким Я хрещуся» (Матвія 20:23). Готовність з їхнього боку — це все, що Господь міг розумно вимагати від своїх учнів. Ніхто з нас не має тієї сили і здібностей, якими володів Ісус. Ми грішні за своєю природою. Він був «святий, безгрішний, непорочний, відокремлений від грішників» (Євреїв 7:26). Тому ми можемо лише присвятити свою волю тому, щоб чинити добро. Господь повинен взяти нас під Свою опіку і ввести в Свою школу страждань і досвіду. Тоді Він дасть нам необхідні уроки, щоб довести нашу лояльність і вірність, навіть до смерті. Як милостиво, що через нашу слабкість як членів грішного роду Бог дав нам у Спасителі «милосердного і вірного первосвященника» (Євреїв 2:17). Отже, тільки через Ісуса ми можемо сподіватися досягти небесного царства.

Головний слуга — найшанованіший

Інші апостоли були обурені тим, що Яків і Іван разом зі своєю матір'ю висловили таке прохання

(Матвія 20:24). Однак цей випадок дав Ісусу можливість викласти принципи, які повинні визначати велич у Месіанському царстві. Той, хто найбільше служитиме іншим із смиренністю і любов'ю, тим самим продемонструє Богу свою більшу придатність до вищого місця. (Галатів 5:13). Це відрізняється, як каже Ісус, від звичайного ходу справ, де панування зазвичай не включає служіння іншим, а полягає в тому, щоб тобі служили. Лука 22:25,26

Правилом царства буде те, що той, хто найбільше служить, матиме найвищу честь. Сам Ісус є видатним слугою над усіма іншими. Таким чином, його положення є найвищим у царстві за божественним призначенням, а інші будуть поруч з ним пропорційно до того, наскільки вони мають його дух любові, служіння, послуху та відданості. Своїм послідовникам Учитель сказав: «Хто хоче служити мені, той нехай іде за мною, бо мої слуги повинні бути там, де я. І Отець вшанує кожного, хто служить мені» (Івана 12:26).